

OPOR BEDEINKATUAK

Uda iritsi da, eta zorte handiena duten euskaldunak oporretara doaz. Baina, azken batean, ba al dakigu benetan zergatik errepikatzen den urtez urte migrazio-erritu hau? Lehen begiratuan, galdera horren erantzuna begi-bistakoa dirudi: giroz, jardueraz eta erritmoz aldatzea, indarrak berritzea eta egunerokotasunera «sasoian» itzultzea, eraginkortasun handiagoz eta ilusio berrituekin aurre egiteko. Hala ere, beti eman dit atentzioa turismoa XVII. mendeko Ingalaterrako gazte aristokratek asmatu izanak: aisialdirako denbora soberan zuen eta ondo pasatzeko gogoa zeukan elite txiki batek, deskonektatzeko inolako premia berezirik ez zuenak. Gaur egun, ordea, horrelakorik pentsatzea ere zaila egiten zaigu. Egun, oporrak ia premia bihurtu dira. Bizitza «normal» honetan garen eta ordezkatzeko dugun horretatik ihes egiteko aukera ematen digute, beste norbait garela sentiarazten digun esperientzia baten bila joateko eta, aldi berean, gero eta nahasiagoa eta kontrolik gabeagoa dirudien inguruko mundua nolabait ulertzen saiatzeko.

«Deskonektatzea» hitzak oporren benetako zentzua ulertzen laguntzen digu. Izan ere, oporren helburua ez da denboraren presioetatik ihes egitea besterik: norberari denbora eskaintzeko borondatea indartzea, ingurua lasai begiratzea edo aisialdiaren plazerak berriz aurkitzea, esaterako. Azken batean, denboraren menpe eta estututa sentitzeari utzi eta lasaitzea. Baina, zoritxarrez, deskonexioaren ondorioek ez dute betiko irauten.

Oporrei eskainitako denbora gorabehera, bizitako esperientziak lausotu eta ahanzturan geratzen dira laneko posta elektronikoa irekitzen dugun unean, bezero garrantzitsu baten lehen telefono-deia jasotzen dugunean edo etxeko atea berriro zabaltzen dugunean. Eta orduan, denbora ahalik eta azkarren igarotzea besterik ez dugu nahi, berriz ere merezitako opor batzuk gozatzeko aukera irits dadin.

